

ΣΟΦΙΑ ΝΤΟΥΠΗ

ΣΤΟ
ΤΕΛΟΣ
ΜΙΑΣ
ΑΡΧΗΣ

Πόσα μυστικά κρύβονται πίσω από
τις κλειστές πόρτες της εξουσίας;

ΤΙΤΛΟΣ: Στο τέλος μιας αρχής
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Σοφία Ντούπη
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Βασιλειάδου
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Σοφία Ντούπη
Copyright © 2025 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-70-6

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Σοφία Ντούπη

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΑΡΧΗΣ

Εκδόσεις Έξιν

17 Ιουλίου 1973

Της Αγίας Μαρίνας, μεγάλη η χάρη Της. Το καράβι *Αικατερίνη*, μια πρώην πολεμική κορβέτα, έδωσε στον κάβο του μικρού λιμανιού. Τα παιδιά, συνοδεία του επιτρόπου της Φανερωμένης, κατέβηκαν από το καράβι κι επιβιβάστηκαν σ' ένα γαλάζιο Βολνο, το λεωφορείο της γραμμής, που θα τους πήγαινε από το λιμάνι στη Μονή του Οσίου Ιωάννη. Εκεί θα κατασκηνώναν για δύο ολόκληρες εβδομάδες.

Ο Μανώλης, που είχε δεινοπαθήσει ώσπου να πείσει τη μάνα του να του επιτρέψει να πάει, ένιωθε εκτός από μεγάλος πια -είχε βγάλει και τη δεύτερα δημοτικού- και απόλυτα ευτυχισμένος. Ο πατέρας του όπως πάντα δεν είχε πάρει θέση... «Ό,τι πει η μάνα σου», του είχε απαντήσει αδιάφορα και φορώντας την τραγιάσκα του είχε βγει για το καφενείο. Εκείνος, όμως, ήθελε να πάει. Είχε ανάγκη ο δόλιος να ξεφύγει από τη φτώχεια και τη μιζέρια του σπιτιού του, να χορτάσει ψωμί, διάβασμα, κι ας έκανε δουλειές για να βοηθά τους μοναχούς. Δεν τον ένοιαζε,

ας κουραζόταν, φτάνει να χόρταινε την ψυχή, τα μάτια και την κοιλιά του.

Ήταν ο μεγαλύτερος γιος μιας φαμίλιας, η οποία άλλο δεν ήξερε από το να γεννοβολά, και σαν μεγάλος που ήταν, δεν χόρταινε ποτές του. Γιατί η μάνα με το που άπλωνε το χέρι του στο ψωμί «Μη, Μανώλη μου», του έλεγε. «Να φάνε πρώτα τα αδέρφια σου που 'ναι μικρά και πρέπει να μεγαλώσουν». Θαρρείς κι εκείνον τον είχαν πάρει τα χρόνια κι είχε θεριέψει πρώιμα! Μια στάλα πράμα όλος κι όλος, μα ήταν ο μεγάλος και το φαΐ τους λιγοστό. Και πώς να μην είναι λιγοστό, σάματι δούλευε και κανένας; Ο πατέρας από το χάραμα ίσα με το βράδυ στα καφενεία και τα καπνελιά για ρακές, κι η μάνα κάθε χρόνο καινούρια γκαστριά, καινούριο κουτσούβελο και στόμα στο σπιτικό τους.

Δέκα χρόνια γάμου μετρούσε το ζεύγος Ζέμπιλα, επτά τα παιδιά που είδαν το φως του ήλιου στην οικογένεια. Αν δεν ήταν κάποιοι συγγενείς της μάνας του και μερικοί φιλεύσπλαχνοι συγχωριανοί να τους δίνουν τα αποφόρια τους και μια στάλα φαΐ από το περίσσειμά τους τότε-πότε, θα είχαν πεθάνει της πείνας! Για αυτό κι όταν τους είπε ο δάσκαλος στο σχολείο πως ο Ηγούμενος στο μοναστήρι γύρευε και μικρότερα παιδιά για την κατασκήνωσή του εφέτος, σήκωσε επανάσταση για να πάει.

Και τώρα κοίταγε από το παράθυρο του λεωφορείου το νησί και δεν ήξερε προς τα πού να πρωτοχαζέ-

ψει. Κι αν δεν είχε την κοιλιά του να διαμαρτύρεται τόσο έντονα, τότε ίσως και να ένιωθε ευτυχισμένος.

Ταξίδεψαν αρκετά, ο δρόμος στενός, κακοτράχαλος και σε κάποια σημεία απόκρημνος. Ίσα που χώραγε το Νολνο, που αγκομαχούσε σαν να ήταν άνθρωπος, με τόση ανηφόρα το έρμιο. Όταν μετά από δύο ώρες έφτασαν στο μοναστήρι του φάνηκε τεράστιο. Ξεκίνηγε πάνω από το βουνό κι απλωνόταν ως τη θάλασσα. Το λεωφορείο σταμάτησε μπροστά στην είσοδο.

«Ως εδώ, παλικάρια», είπε ο οδηγός και τους έκλεισε πονηρά το μάτι. «Καλή διαμονή», φώναξε πίσω τους με το που κατέβηκε κι ο τελευταίος.

Ο Μανώλης, από τους μικρότερους της ομάδας -ζήτημα να ήταν άλλοι δύο στην ηλικία του-, ακολούθησε κατά πόδας τους μεγάλους. Ανάμεσά τους υπήρχαν αρκετά παιδιά που είχαν ξαναρθεί στην κατασκήνωση της Μονής και, όπως ήταν φυσικό, ήταν πιο εξοικειωμένα, μιας και γνώριζαν τα κατατόπια του χώρου αλλά και τις συνήθειες των μοναχών.

Ο ήλιος είχε ανέβει για τα καλά και του έκαιγε το ξέσκεπο φρεσκοκουρεμένο κεφάλι. Σε λίγο, αυτός που είχε ανοίξει την καγκελόπορτα τους έδειξε ένα πέτρινο κτίριο και τους είπε:

«Εδώ μέσα να μπειτε. Εδώ σας περιμένουν».

Ως τώρα δεν τους είχε μιλήσει ούτε καν εκεί, στη βαριά ξώθυρα. Ακόμα και τα καλωσορίσματά του μουγκά κι αθόρυβα ήταν, σαν την περπατησιά του. Καλόγερος ήταν. Νέος, με κατάμαυρη γενειάδα, όχι

πάνω από την ηλικία του πατέρα του και λιανός σαν οδοντογλυφίδα. *Βρε, λες να μη δίνουν φαί ούτε και σ' αυτούς; Και να 'ρθα τζάμπα;* αναρωτήθηκε γεμάτος ανησυχία ο Μανώλης. Αλλά πάλι, ο γείτονάς του, ο Πετρής, που είχε έρθει πέρσι το καλοκαίρι, του είχε πει πως του είχανε δώσει ως και σοκολάτα! *Άκου σοκολάτα στο μοναστήρι!* Μωρέ ας του δίνανε αυτουνού κάνα πιάτο φακή παραπάνω και θα πήδαγε ως το ταβάνι.

Στον θάλαμο που τους έστειλε ο κοκαλιάρης καλόγερος, βρίσκονταν δύο ακόμη καλόγεροι που τους περίμεναν. Ο ένας από τους δύο, αφού πρώτα τον περιεργάστηκε απ' την κορφή ως τα νύχια, στάθηκε δίπλα του και του χάιδεψε για αρκετή ώρα το κεφάλι. Όλοι τούς καλωσόρισαν και τους μίλησαν για τους κανόνες της Μονής, που έπρεπε να σέβονται σαν να ήταν ευαγγέλιο. Γιατί εδώ ήτανε ο οίκος του Θεού, όπως τους εξήγησαν, κι έπρεπε να βασιλεύει πάντα απόλυτη τάξη κι ησυχία όπως και στους ουρανοί. Αυτό με τους ουρανοί, η αλήθεια ήταν, τον τρόμαξε λιγάκι· είχε και τη γιαγιά του την Κατίνα που είχε φύγει για εκείνη την ησυχία πέρσι και δεν ξανάρθε ποτέ πίσω. Έτσι του είχε πει η μάνα του: «*Ησύχασε τώρα και μας φυλάει από τον ουρανό*». Στο τέλος, τους παρατήρησαν έναν-έναν από τα νύχια των ποδιών, των χεριών, τα δόντια και τα αφτιά για καθαριότητα, ως και τα μαλλιά για ψείρες και τους έδειξαν τους κοιτώνες τους.

Εκείνον, μάλιστα, και κάνα δύο ακόμη σαν να τους ξεχώρισε ο μεγάλος καλόγερος και τους έδωσε έναν κοιτώνα με τρεις μόνο κλίνες για να έχουν περισσότερη ησυχία, όπως τους εξήγησε γιατί του φάνηκαν οι καλύτεροι. *Θα πήραν τις πληροφορίες ότι είμαστε οι καλύτεροι μαθητές από τους δασκάλους μας φαίνεται*, σκέφτηκε ο Μανώλης κι άνοιξε τον μπόγο του για να βγάλει τις δύο αλλαξιές που του είχε βρει μετά βίας η μάνα του από μια πιο πλούσια γειτόνισσα.

Ύστερα, βγήκαν στην αυλή κι αφού έκαναν γραμμές σε τετράδες και στοιχήθηκαν για να ευθυγραμμίσουν τα μικρά τους κορμάκια, ξεκίνησαν για το μεσημεριανό. Έφαγαν καλά, όχι τίποτα ιδιαίτερο, φακές, μα... είχε και μπόλικες ελιές και φρέσκο ζυμωτό ψωμί. Χόρτασε ο έρμος, γέμισε το εντεράκι του και ρεύτηκε στο τέλος με ευδαιμονία. Μετά το μεσημεριανό ήταν η ώρα της κατάκλισης και της μεσημεριανής σιέστας. Κι ύστερα, γραμμή και πάλι όλοι μαζί για δουλειά στο μποστάνι, τα κηπευτικά και το αμπέλι.

Σταμάτησαν να εργάζονται όταν ο ήλιος έγειρε και χαμήλωσε για να καθεί στο τέλος πίσω από το αντικρινό βουνό. Μετά γραμμή και πάλι, έφτασαν στην αίθουσα με τους λουτήρες. Ένιψαν τα χέρια, τα πόδια, τον λαιμό και το πρόσωπο, και πήραν το δείπνο τους, που ήταν όμοιο με το μεσημεριανό. Και τέλος στους πέτρινους, υγρούς κι ανήλιαγους κοιτώ-

νες για προσευχή, κατάνυξη και ύπνο.

Ο Μανώλης γονάτισε μαζί με τους άλλους μπρος στα εικονίσματα και ευχαρίστησε τον Θεό για το γεμάτο του στομάχι. Μετά, ψόφιος από την κούραση της ημέρας και του ταξιδιού, χώθηκε κάτω από τα σκεπάσματα κι έκλεισε τα βλέφαρά του.

Κάπως έτσι συνεχίστηκαν κι οι επόμενες τρεις μέρες, με εξαίρεση τη γραφή και την ανάγνωση που προστέθηκαν από τη δεύτερη μέρα της διαμονής τους. Μία ανάγνωση διαφορετική, συναρπαστική, που του μάθαινε οτιδήποτε είχε σχέση με τα Θεία και μια γραφή που όμοιά της δεν είχε δει ίσα με τώρα. Κοσμούσε όλα τα εικονίσματα του μοναστηριού με τους αγίους. Κάπως έτσι, λοιπόν, κυλούσαν οι μέρες που συνοδεύονταν από νύχτες που δεν αρκούσαν ποτέ για να χορτάσει ύπνο. Κι ας έπεφτε πάντα ξερός. Κι ας μη γύριζε ούτε πλευρό πολλές φορές.

Έτσι κι απόψε, τον πήρε ο ύπνος πάλι αμέσως και θα είχε και κάμποση ώρα που κοιμόταν, όταν κάτω από την κουβέρτα ένιωσε τη ζεστασιά από ένα άλλο κορμί. Τρόμαξε, άνοιξε τα βλέφαρά του σκιαγμένος και προσπάθησε να δει. Στο λαρύγγι του αυτή τη φορά δεν έφτασε η ευδαιμονία ενός ρεψίματος μα μια κραυγή τρόμου. Προσπάθησε να κουνηθεί, προσπάθησε να φωνάξει, όμως δύο χέρια τον ακινητοποιήσαν κι ένα ακόμη του σφράγισε το στόμα. Έψαξαν τα μάτια του μέσα στο σκοτάδι. Γύρεψαν τη δύναμη από μια αχτίδα για να φτιάξουν εικόνα, μα τίποτα! Μόνο

θορύβους άκουγε από κορμιά που αντιστέκονταν και πάλευαν, κι ανάσες αντρών που έμοιαζαν με ανάσες άγριων θηρίων και πόνο, πόνο, πόνο! Έναν ανείπωτο πόνο σε όλο το παιδικό κι απαίδευτο κορμί του...

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΑΡΧΗΣ

Ένας φόνος που ο κλήρος θέλει πάση θυσία να καταγραφεί ως φυσικός θάνατος.

Ένας κύκλος που έπρεπε να κλείσει για να αποκαλυφθεί η αλήθεια.

Τρεις άγνωστοι άνθρωποι μεταξύ τους που έρχονται αντιμέτωποι με το παρελθόν τους.

Ο δρόμος του Μανώλη προδιαγεγραμμένος απ' όταν ήταν μικρό παιδί. Θα δει, θα νιώσει και θα υποφέρει πολλά στην ψυχή του. Η Φαίδρα προσπαθεί να ξεχάσει και ψάχνει να βρει τον δρόμο της μέσα σε ένα επάγγελμα ανθρωποφάγο μα και συναρπαστικό συνάμα. Ο Πέτρος καταφέρνει να σταθεί ξανά στα πόδια του μετά την οικογενειακή του τραγωδία.

Μέσα από σημάδια, αναμνήσεις και ανομολόγητα μυστικά οι τρεις αυτοί ήρωες θα γίνουν πρωταγωνιστές μιας ιστορίας που ξεκινά χρόνια πριν και ζητά το αντίτιμό της στο παρόν. Άραγε, θα καταφέρουν να έρθουν αντιμέτωποι με τα σκοτεινά μονοπάτια του κλήρου, και αν ναι, με τι κόστος;

